

Oslo tingrett

17. november 2024

Klage på tingrettsdommer Rikke Lassen.

Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk (AROD) vil etter beslutning formidlet den 18. september 2024¹ klage på tingrettsdommer Rikke Lassen for ha ugyldiggjort rettsstatsgarantier, samt dekke over 20 år med svikt i Justisdepartementets ledelse.

Forsvaret har dokumentert at jurister har sviktet siden Andenæs etterlyste prinsipiell debatt i 1994, at justisdepartementet har sviktet fagansvar siden avvisningen av NOU 2002: 04, at de forfulgte har vært nektet effektivt rettsmiddel siden 2008, og at Høyesteretts rettighetssikring utgjør en rettskrenkelse mot de forfulgte på rusfeltet. Vi har ikke bare dokumentert behovet for en sannhets- og forsoningskommisjon. Vi har forberedt en slik kommisjon som dokumenterer påstandene til minste detalj, men tingrettsdommer Rikke Lassen vil ikke tillate bevis som viser varige og systematiske menneskerettsbrudd.

Denne saken, hvor en organisasjon på rusfeltet har gått til sivil ulydighet for å fremme en sannhets- og forsoningskommisjon, skal for retten i Oslo den 25. november 2024. Innlandet Politidistrikt har etterforsket saken på oppdrag fra Riksadvokaten fordi det er tilstrekkelig tvil om Oslo Statsadvokatembeters habilitet, og politiet ble i avhør [informert](#) om at rusbrukere siden 2008 har krevd et effektivt rettsmiddel mot vilkårlig forfølgelse, samt vist hvordan rettsstatsgarantier er ugyldiggjort. Forsvaret gikk igjennom 20 år med rapporter som bekrefter forsvarets posisjon og viste hvorfor flere hundretusen straffesaker er konstitusjonelt omstridt etter at Statsadvokaten i Hedmark og Oppland sviktet lederansvar i 2008. Prøvelsesretten ble da gjort gjeldende i Sør-Østerdal tingrett, men statsadvokaten skjulte straffefrihetsgrunner. Siden har effektiv minoritetsbeskyttelse uteblitt, og Norge har fått et stadig større problem med menneskerettighetene. Politiet fikk bekreftet at dette var bakgrunnen for at 200 gram cannabis ble delt ut i posten: 200 gram cannabis for 200 års rettshistorie som står på spill, og etterforskerne lot til å forstå alvoret. De innså at verken politiet eller borgerne er tjent med et justisdepartement som er [styrt](#) av ekstremister. Det er ingen tvil om at Justisministeren og hennes allierte har satt grunnlovsprinsipper til side for å videreføre forbud, og politiet mottok

¹ 24-107565MED-TOSL/01

et oppfølgende [brev](#) om ansvaret for å undersøke svikt i Justisdepartementets faglige ledelse, slik at politiets samfunnsoppdrag ikke var i tyranniets tjeneste.

Politiet fremsto klare for oppdraget, men føringer må ha kommet fra påtaleansvarlig jurist som gjorde at politiet stanset videre etterforskning. Kort tid etter avhør fikk forsvaret beskjed om at påtalemyndigheten i stedet ville be om én dag i retten, hvilket er meget uheldig, ettersom Riksadvokaten hadde lagt ansvaret på Innlandet for rettssikkerheten. Det tilfaller Innlandet Politidistrikt å avklare en krise for rettsstaten, etter at Statsadvokaten i Oslo i en årrekke har gjort situasjonen verre, og tre ganger har Innlandet Politidistrikt tatt samfunnsoppdraget på alvor. Tre ganger har Innlandet stanset angrep på rettsstaten fra Oslo Statsadvokatembeter,² som men vi ser nå at påtalemyndigheten – heller enn å forfølge sitt oppdrag til sin konklusjon – vil dekke over for 16 år med rettsløse tilstander som begynte i Sør-Østerdal tingrett.

Politiadvokaten er gjort kjent med prinsippene som bygger landet, og hva det vil si å svikte dem. Hun har fått [flere](#) muligheter til å revurdere sin motstand mot et effektivt rettsmiddel, men Politiadvokat Christine Lundstein vil ikke at domstolene skal bli kjent med en større svikt i rettsstaten. Hun er ikke interessert i å avhjelpe den usikkerhet som stadig flere politifolk kjenner på, eller de uheldige ringvirkninger som følger av forbudspolitikken. Hva Politiadvokaten fremstår interessert i er å videreføre straff på tilbakeviste premisser, slik at keisere uten klær kan få straffehjulet videre. Ifølge Lundstein, må bevis derfor avskjæres fordi det er «*tiltalebeslutningen som setter rammene for rettens behandling og for bevisførselen. Faktum er ubestridt og stridspunktet gjelder om overtredelse av straffelovens narkotikabestemmelser [er] grunnlovsstridig. Slik påtalemyndigheten ser det vil det ikke være behov for bevisførsel rundt denne juridiske vurderingen. Problemstillingen er behandlet av Høyesterett i HR-2022-731-A som er avsagt i etterkant av Rusreformutvalgets rapport og Stortingets behandling av forslaget om rusreform*».

Slik undergraver Politiadvokaten rettsstaten. Lundstein vet godt at HR-2022-731-A utgjør et åpent sår i det rettspolitiske landskapet, og forsvaret har vist i detalj hvorfor. I vitnelistene dokumenteres feilen som Høyesterett gjorde i HR-2022-731-A ved å vektlegge lovgivers signal, og det var for å få rettsutvikling på et kritisk område at AROD gikk til sivil ulydighet. Det sivile samfunn har forberedt en [Sannhets- og forsoningskommisjon](#) for å rette opp i større skade, men Lundstein mener altså at forsvarets «bevistilbud bør avskjæres i sin helhet med hjemmel i straffeprosessloven § 292».

Ifølge Politiadvokaten fremstår bevisførselen «åpenbart som en plattform for å spre et politisk budskap og er på ingen måte egnet til å belyse de spørsmål som tiltalebeslutningen reiser»,

² Innlandet henla først en anmeldelse fra Statsadvokat Sturla Henriksbø, hvor ARODs leder ble anmeldt for hensynsløs atferd og motarbeidelse av rettsvesenet. Hedmark og Oppland Statsadvokatembeter henla deretter Oslo Statsadvokatembeters klage på henleggelsen. Tredje gang var da ARODs leder sendte en feilaktig kriminalisert substans til Oslo Statsadvokatembeter. Dette ble gjort for å fremme et effektivt rettsmiddel, men Mikalsen i stedet ble anmeldt for å motarbeide rettsvesenet. Også denne saken ble henlagt.

men hvordan kan hun påstå at det konstitusjonelle grunnlaget for Straffelovens §231 er irrelevant? Hvordan kan en påtalejurist, uten å motsette seg lovgivers intensjon ved innføringen av Grunnlovens § 89, hevde at forholdet til grunnloven et politisk spørsmål som faller utenfor rettens myndighetsområde?

Det er klart at dette ikke er mulig. Prinsippet om domstolenes uavhengighet har bred konstitusjonell forankring og kommer til uttrykk flere steder og på flere måter i Grunnloven. Det står i Grunnloven §§ 88 og 90 at Høyesterett dømmer i siste instans, og grunnlovsfestingen av retten til en rettferdig rettergang i § 95 og domstolenes prøvingsrett i § 89, tydeliggjør domstolenes uavhengige stilling. Krav om uavhengighet følger dessuten av internasjonale forpliktelser som Norge har påtatt seg, for eksempel Den europeiske menneskerettighetskonvensjon (EMK) artikkel 6 om retten til en rettferdig rettergang, men politiadvokaten fremstår så fokusert på å skjule et problem for Justisministeren at hun oppretter et fiktivt skille mellom rettens og lovgivers område.

Slik juss er et symptom på nedprioritering av rettighetsjuss – som Rolleforståelsesutvalget påpekte som et problem. Politiadvokaten stiller seg med den tradisjon av jurister som har gitt Norge et stadig større utfordringer med menneskerettighetene, for som Professor Ole Kristian Fauchald beskriver dynamikken mellom rettens og politikens sfære, er «forholdet mellom jus og politikk (...) tosidig. Jusens grunnelementer i form av lovgivning og internasjonale forpliktelser er et resultat av politiske prosesser, og jusen setter igjen rammer for de etterfølgende politiske prosessene. Det er derfor en vekselvirkning mellom jus og politikk; en vekselvirkning som innebærer en kontinuerlig dynamikk».³

Det er slik det skal være. Tiltalte har gjort gjeldende at straffelovens §§ 231 og 232 er i strid med moralske grunnverdier, og det er utvilsomt at konstitusjonelle rettsregler vil i noen grad legge bånd på og føringer for den politiske handlefriheten. I demokratier fungerer jussen (ideelt sett) som garanti mot misbruk av politisk makt, og det gir ikke mening i tider med moralsk panikk å tillegge staten en absolutt skjønnsmargin. Når panikk er påvist av rusreformutvalget, kan man fastslå at politikerne har misforvaltet den tillit som de er gitt og det er jussens oppgave å veilede prinsipielt, slik at ikke enkeltgrupperinger må lide for etablerte fordommer satt i system.

Dette er basis for enhver rettsstat. Det er derfor vi har prøvelsesrett og et maktfordelingsprinsipp, for tradisjonelt har enkelte grupperinger mer innflytelse enn andre, og lobbyister kan få lover igjennom som ikke er tilstrekkelig kvalitetssikret. Slike lover kan være preget av dobbeltmoral, og det er domstolenes oppgave å sikre borgerne mot politisk nedprioritering og byråkratisk paternalisme.

Historisk sett er sydebukkmekanismen, vår tilbøyelighet til å gi ut-grupper skylda for problemer som vi har et kollektivt ansvar for å løse, den tendens som i størst grad løfter frem

³ Ole Kristian Fauchald, Jus eller politikk? Reform av norsk verneområdeforvaltning, finnes [her](#)

totalitære tendenser. Rettsløshet oppstår når domstolene ikke vil gi belastede grupperinger prøvelsesrett, og i menneskerettslige spørsmål er det ikke mulig å skille juss fra politikk. Jo mer marginalisert en gruppering er, desto større er sjansene for feil ved den politiske prosessen, og det tilfaller derfor domstolene å kvalitetssikre lover.

Juss som fagfelt avhenger av dette. Man kan si det sånn at politikken, ideelt sett, tar sikte på å fremme rettsstatsidealer, men det er domstolenes jobb å kontrollere at den rent faktisk gjør det. Spørsmålet er derfor ikke om domstolene trår feil ved å gå inn i den politiske prosessen, som mange dommere frykter, men hvor effektiv retten er til å sikre borgerne frihet.

Det fremstår som om ikke bare politiadvokaten men også tingrettsdommer har glemt dette. Allikevel har staten interne retningslinjer og bestemmelser som skal bidra til at forvaltningen løser oppgavene sine og opptre på en måte som fremmer integritet og tillit. Noen av de mest sentrale er utformet i Etske retningslinjer, og det fremstår klart at politiadvokaten ikke har vektlagt klare forpliktelser. I Etske retningslinjer for medarbeidere i påtalemyndighetens retningslinje nr. 1, står det at «Enhver medarbeider i påtalemyndigheten skal opptre på en måte som fremmer en rettssikker og tillitsvekkende strafferettspleie i samsvar med lov og rettsorden. Referansen til lov og rettsorden er ment å skulle dekke alle regler og retningslinjer som er gitt i eller i medhold av lov og Grunnlov. Også folkerettslige regler som norske myndigheter er forpliktet etter, er omfattet. Rettsorden omfatter dessuten grunnleggende verdier og prinsipper som en rettsstatlig strafferettspleie bygger på, herunder rettssikkerhet, likhet for loven og individets grunnleggende frihet og autonomi». Dette tilsier at politiadvokaten støtter prøvelsesrett, men i stedet brukes HR-2022-731-A som påskudd for å ignorere forpliktelser til rettighetsbeskyttelse.

På dette viset forsøker politiadvokaten å beskytte en blindsoner, men Lundstein vet godt at Høyesteretts dom ikke tilfredsstiller krav til grundighet. Forsvaret har vist hvorfor,⁴ men heller enn å sørge for rettsutvikling, stiller politiadvokaten seg med den juridiske tradisjon som til enhver tid har holdt tyranner ved makten.

Det er trist, ikke minst for politiadvokaten selv. Hun vil ikke bare måtte leve med sitt svik, men utsetter seg for stor konstitusjonell fallhøyde når hun motarbeider en sannhets- og forsoningskommisjon. I Etske retningslinjer for medarbeidere i påtalemyndighetens retningslinje nr. 3, står det at «Påtalemyndigheten skal opptre objektivt i hele sin virksomhet, herunder på etterforskningsstadiet, når det treffes påtalevedtak og ved irettføring.

Dette innebærer blant annet at en også skal undersøke, vurdere og legge frem opplysninger som taler for en persons uskyld», men dette er ikke gjort. Kjernen i objektivitetsprinsippet, nemlig at også påtalemyndigheten har et selvstendig ansvar for at opplysninger som taler til siktedes gunst – og ikke bare de som taler for skyld – er derfor brutt. Det er også påtalemyndighetens retningslinje nr. 4, hvor det står at «Påtalemyndighetens medarbeidere

⁴ Vitnelistene til 13 vitner og grunnlaget for en sannhets- og forsoningskommisjon er [publisert](#) på ARODs nettside. Se der for mer om svikten i Høyesteretts rettighetsanalyse og politiadvokatens feil håndtering av sitt oppdrag..

skal opptre slik at det ikke kan stilles spørsmål ved påtalemyndighetens nøytralitet». Når straffefrihetsgrunner ikke undersøkes, mens egen ledelse beskyttes fra Ansvarlighetslovens rekkevidde, har påtalemyndigheten også sviktet kravet om upartiskhet. Dette kravet er knyttet til retningslinje nr. 5, hvor det står at «Påtalemyndighetens medarbeidere skal utføre sin jobb med integritet, uten tanke på egen fordel eller ulempe. Integritet er knyttet til sannhetssøken». Dette er viktig, for styrket eller svekket Lundstein rettssikkerheten ved å se bort fra straffefrihetsgrunner? Fremstår politiadvokaten i det hele tatt interessert i rettssikkerhet når hun motarbeider prøvelsesrett?

Som vitnelistene dokumenterer, svikter også påtalemyndigheten retningslinje nr. 6, hvor det står at «Medarbeiderne i påtalemyndigheten skal se til at straffesaksbehandlingen er forsvarlig og holder høy kvalitet». Når straffefrihetsgrunner ikke undersøkes, til tross for at en avklaring ville ugyldiggjort større deler av politiets maktmiddelbruk, er kravet om kvalitet og effektivitet åpenbart brutt, og i retningslinje nr. 7, står det at «Påtalemessige vurderinger skal foretas og avgjørelser treffes uten forutinntatte holdninger. Enhver, både ledere og andre, skal bidra til en kultur som legger til rette for og etterspør faglige motforestillinger, etiske refleksjoner og bevissthet i utøvelsen av påtalemessige oppgaver. En skal være bevisst på forhold som øker risikoen for uriktige domfellelser, og innrette sitt arbeid slik at justisfeil forebygges og unngås så langt som overhodet mulig».

Politiadvokaten har sviktet samtlige punkter. 30 år etter at Andenæs forsøkte å få avklart viktige prinsipielle spørsmål, er politiadvokaten så besatt av å beskytte keisere uten klær at hun setter hele vår rettsorden til side, og det eneste som kan forklare slik forakt for retten, er den psykologiske belastning som følger av å våkne til større erkjennelse. I 60 år har påtalemyndighetens jurister tatt for gitt at de er på det godes side, og på samme måte som soldater som har kjempet en krig på løgner, vil også påtalemyndighetens jurister være psykologisk disponert til å ville holde sannhet på avstand. Sannhet påtvinger omorganisering av verdigrunnlag, hvilket er bra for sjelen men ubehagelig for en personlighet som er ansatt i et system hvis budsjetter, maktmidler, og prestisje avhenger av et fiendebilde for å bestå. Vi vet derfra at noen har integritet til å se sannheten, og derfor har jurister som tidligere Høyesterettsdommer Ketil Lund og Johs Andenæs konfrontert keisere uten klær. Allikevel ser vi at de færreste jurister har slik integritet. De fleste er mer opptatt av karriere enn av rettigheter, og derfra oppstår en motivasjon til å se bort fra konstitusjonelle grunnregler.

Dette er det eneste som kan forklare politiadvokatens og tingrettsdommerens motarbeidelse av prøvelsesrett. Det er klart at politiadvokatens adferd avdekker et større problem i påtalemyndigheten, men det er en ting at påtalemyndighetens jurister går i vranglås når de konfronteres med historisk og prinsipiell kontekst. Langt verre er det at en dommer ikke korrigerer manglende respekt for prøvelsesrett, for prinsippet om domstolenes uavhengighet har bred konstitusjonell forankring, men allikevel videreførte tingrettsdommer Rikke Lassen påtalemyndighetens føringer og nektet et effektivt rettsmiddel.

Det er derfra klart et problem med de etiske prinsippene for dommeratferd. Prøvelsesretten er den mekanisme som skal sikre rettsstaten mot totalitære impulser, og signaleffekten av å nekte prøvelsesrett er ikke bra. Den er spesielt ikke bra når domstolene tidligere har sikret redernes og eiendomsbransjens økonomiske rettigheter, eller når forsvaret har dokumentert vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse, og 40 prosent av sakene i tingrettene er berørt. Det fremstår da som om dommeren er mer interessert i å beskytte et tårn av korrupsjon enn å bygge integritet i rettssystemet, og det fremstår som om dommeren er villig til å overse egne retningslinjer for å konsolidere et grunnlovsstridig prosjekt.

Det vil være katastrofalt for domstolenes autoritet om feilen ikke rettes opp. Domstolenes uavhengighet og rettssystemets integritet står på spill, og for å unnsnippe historisk og prinsipiell kontekst, overser Rikke Lassen samtlige av dommerstandens grunnleggende krav. Det sier seg selv at en domstol som hvert år gir påtalemyndigheten tusenvis av dager i retten til å dømme narkotikalovbrytere, ikke kan nekte forsvaret 15 dager til å dokumentere at 40 prosent av tiden til statsadvokatene i tingretten utgjør et varig og systematisk angrep på sivilbefolkningen. Jevnbyrdighets- og kontradiksjonsprinsippet er klart ikke respektert, og beslutningen fremstår som et bestillingsverk fra Justisdepartementet.

Det må i denne forbindelse være klart at Justisministeren er ferdig. Hun er en keiser uten klær som har tatt sitt totalitære prosjekt for langt, og resten av justisdepartementet må markere avstand fra den politiske ledelsen eller gå ned med et synkende skip. Straff på tilbakeviste premisser er per definisjon vilkårlig, uansett hvor gjerne juristene i lovavdelingen vil slippe historisk og prinsipiell kontekst, og rettssystemet må reformeres i tråd med mer bærekraftige løsninger. Uten et prinsipielt byggverk, kan ikke Norges rettssystem overleve den skade som forbudet har gjort, og det tilfaller domstolene å tilby et effektivt rettsmiddel.

Domstolene har tidligere motsatt seg dette. Det eneste som kan forklare domstolenes tillit til lovgiver, er at påtalemyndigheten har holdt tilbake bevis, men prøvelsesretten er klar, og dommere som beskytter ruspolitikken fra konstitusjonell kontroll svikter sitt embete og den norske befolkning. Forsvaret har gjort gjeldene vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse, og tingrettsdommer Rikke Lassen viser en forutinntatt holdning når hun følger aktorats føringer. Det er nok av fagfolk som er enige med forsvaret, og som kan tilføre ruspolitikken historisk og prinsipiell kontekst, og det er ikke forsvarlig å motsette seg kravet om 15 dager i retten. 15 dager er et minstemål for en uavhengig, upartisk, og kompetent rett, og det eneste spørsmål som gjenstår, er om saken bør bli bedre opplyst.

Som det går frem av bevisoppgaven, er det godt mulig retten vil høre fra flere vitner. Tor-Aksel Busch, flere statsadvokater og dommere kan bidra med viktige opplysninger, og retten må avgjøre om 15 dager er nok. 15 dager er lite sammenlignet med at Statsadvokatene bruker 60 dager i retten på å dømme borgere til 21 års fengsel for brudd på Straffelovens § 232, og forsvaret vil følge opp et eventuelt ønske fra domstolene om flere vitner, med oppdaterte

vitnelister. Vi tilbyr domstolene et lenge utsatt rettsoppgjør, og det er viktig at beslutninger som hindrer dette tas tak i.

Prøvelsesretten er ikke bare et kjernepunkt i rettsstaten, men den mekanisme som skal sikre at statens skip ikke roter seg bort i totalitære farvann. Vi kan se prøvelsesretten som en dødmannsknapp, som skal stanse motoren om fører er bevisstløs eller uten kontroll. Vi kan videre se jurister som Rikke Lassen som den mekanisme som hindrer at nødfunksjonen utløses. Ingenting er mer faretruende for demokratiet og det åpne samfunn enn den mekanisme som setter nødfunksjonen ut av spill. Det er altså jurister som Rikke Lassen som utgjør den største trussel mot rettsstaten, og det er klart at domstolenes troverdighet svekkes når prøvelsesretten avvises. Domstolskommisjonen er i NOU 2020:11 klar på at «Av hensyn til rettsstaten er det viktig å hegne om domstolene som samfunnets sentrale konfliktløser og å sikre befolkningens tilgang til domstolene», og det er klart at en dommer som motsetter seg prøvelsesretten har sviktet domstolenes viktige rolle både som kontrollør og rettssikkerhetsgarantist.

Jo mer alvorlige beskyldninger som rettes mot staten, desto viktigere er det at staten renvasker seg. Det var derfor en selvfølge at sjefen for etterretningstjenesten i 2024 vitnet i en terrorsak i Oslo tingrett, og det er minst like viktig at lederne for ruspolitikken vitner. Forsvaret vil vise at ruspolitikken er styrt av keisere uten klær, og signaleffekten av å sette rettsstatsgarantier til side for å beskytte lederne fra å forklare seg er ikke bra. Om ruspolitikken kunne forsvares, hadde samtlige vitner hatt alt å tjene på å opplyse retten, og det faktum at flere forsøkte å slippe unna er et hint som avslører et større problem for ruspolitikken.

Det er dette problemet som tingretten plikter å belyse, ikke skjule. Det krever mye av rettssystemet å bygge integritet etter 60 år med panikk, men det er ingen annen utvei, og dommere som Rikke Lassen utgjør en trussel mot Norges grunnlovtradisjon. Så langt har tingrettsdommer ikke vist den integritet som trengs for et oppgjør med jakten på sydebukker, og så lenge forsvaret nektes 15 dager i retten til å legge frem bevis, kan vi si med 100 prosent sikkerhet at dommeren heller vil dekke over for fortidens synder enn å hjelpe samfunnet ut av en krise for rettstaten.

Vi vet ikke om Rikke Lassen forsto hva hun gjorde når hun fulgte påtalemyndighetens føringer. Retten vil vise om det finnes en dommer som i 2024 vil utsette seg for konstitusjonell fallhøyde for å hjelpe Justisministeren ut av en knipe hun har satt seg selv i, men godt mulig er Rikke Lassen nøyaktig hva makten trenger for å beskytte den ukultur som Rolleforståelsesvalget påpekte. Godt mulig mangler Rikke Lassen den integritet som er nødvendig for å stå imot en kollektiv psykose, og godt mulig vil hun også i hovedforhandling være enig med aktor i at rettighetssikring ikke er rettens område.

Hva vi kan si allerede nå, er at om tingrettsdommeren avviser prøvelsesrett og viser til etablerte rettskilder som HR-2022-731-A, utelukkes reelle hensyn, hvilket er en avgjørende faktor i rettskildelæren. Tingrettsdommen vil bli et nytt eksempel på juss som følger av

forsøket på å bevare en blindsoner, hvilket vil gi domstolene som institusjon et større problem, og Rikke Lassen vil bli husket av ettertiden for sitt svik.

Dette er uunngåelig. Det er en gammel sannhet i jussen at det i tider med tyranni bare finnes tre valg: Forræderi, medløperi, og grunnlovsforsvar. I en tid som vår, hvor offentlig panikk sørger for en blindsoner som muliggjør vilkårlig forfølgelse, er derfor samtlige jurister som svikter ansvaret for rettsstatsbygging enten medløpere eller forrædere. Rikke Lassen er i skrivende stund klart ikke en grunnlovsforsvarer, og fullfører hun sitt medløperi med påtalemyndigheten vil hun være en forræder mot de prinsippene som bygger den vestlige grunnlovstradisjon. AROD vil i så fall gjøre et eksempel ut av dommeren. Vi vil videre dele ut mer cannabis til vi finner en dommer som har integritet til å innvilge prøvelsesrett, og slik vil vi hjelpe nasjonen til et oppgjør med et kollektivt traume.

Dette traumet berører statsadvokater og dommere like meget som de forfulgte på rusfeltet. Det narkotikafrie idealet har i 60 år splittet bror og søster, satt myndigheter i krig med borgerne, og revet samfunnet i filler. Allikevel regulerer stadig flere land regulerer cannabis for å beskytte folkehelse, og heller ikke Norge kan ta for gitt at forbudet oppfyller et legitimt formål. Vi er som individer og samfunn på ville veier uten de prinsippene som bygger vår grunnlovsarv, og jo lenger jakten på syndebukker fortsetter desto mer skade på vår sjel. En ting er at enkelte jurister vil svikte underveis. Sviket – som storhet – ligger i menneskets natur, men verken justisdepartementet eller Høyesterett kan utføre sitt samfunnsoppdrag så lenge forbudet forblir beskyttet fra konstitusjonell kontroll. Som institusjoner er begge avhengig av jurister som evner å ta ansvar under et paradigmeskifte for strafferetten, og det er å håpe at klagen når frem før større skade er skjedd.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink that reads 'Roar Mikalsen'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Roar Mikalsen

Leder for Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk